

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

သင်မြတ်နိုး

ချစ်တာ အပြစ်လား

အခန်း (၁)

“ရဲရင့်”

“ဘာလဲဟ”

“ငါမလှဘူးလားဟင်”

“အောင်မယ်...နင့်ကို ဘယ်သူက မြှောက်ပေးလိုက်လို့ ငါ့ကိုလာမေး
နေတာလဲ၊ နင့်ရုပ်လား လှတဲ့ ရုပ်”

“ဘာ”

ဂရုမစိုက်သလို အထင်မကြီးသလို ပြောလိုက်သော
ရဲရင့်စကားကြောင့် မေ့မရမျက်နှာလေး ရဲတွတ်သွားသည်။ ။

“နင်စကားပြောသော ကြည့်ပြော ရဲရင့်၊ နင်မလှဘူးလို့ ပြောပေမယ့်
ငါ့ကိုလှတယ်လို့ ပြောတဲ့ လူတွေ ငါ့အနားမှာ တစ်ပုံကြီး၊ ငါ့ကို ကြိုက်မ
ယ့်သူတွေလည်း အများကြီး”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“နင်သိအောင်ပြောတာ၊ နင်မသိမှာ စိုးလို့ ”

“သိတယ်...သိတယ်၊ နင့်အနားမှာ အသားမည်းမည်း ရုပ်ဆိုးဆိုး၊ ဗို
က်ရွဲ့ရွဲ့နဲ့ ပုံမလာပန်းမလာတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာ သိတယ်။ အဲဒါ
တွေကို နင်ပဲချစ်၊ နင်ပဲ ကြိုက်၊ ဟင်း မိန်းကလေးတဲ့ ဗျာ၊ ဣန္ဒြေသိက္ခာ

ကို နည်းနည်းမှ မရှိဘူး”

ရဲရင့်ကိုယ်တိုင်လည်း မေ့မရဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို တစ်စက်က လေးမှ ကြည့်လို့ မရ။ တစ်နေ့တစ်နေ့ လှဖို့ ပဖို့ လောက်သာ စဉ်းစားနေတဲ့ မေ့မရ။ သည် ဘုရားဈေးတန်းတစ်ခုလုံးမှာ မေ့မရကို ရဲရင့် မျက်စိအနောက်ဆုံး။ ခုတော့ ထိုမျက်စိနောက်သည့် ရုပ်ပျာမလေးနဲ့ မှ ဆိုင်ခန်းချင်းကပ်၍ ဈေးနေရောင်းနေရသည့် ဘဝ။

“ဟဲ့...မေ့မရ ဒါကဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲဟ၊ ကြည့်စမ်းပါဦး မျက်နှာမှာ လည်း မိတ်ကပ်အဖွေးသားနဲ့ မျက်တောင်တုက တပ်ထားသေးတယ်၊ သွား သွား မျက်နှာသွားသစ်ပစ်လိုက်၊ နင့်အစား ငါရုက်လိုက်တာ မေ့မရရယ်၊ ဒုက္ခပါပဲ...ဒုက္ခပါပဲ”

မေ့မရတစ်ယောက် သာမန်ထက်ပို၍ မျက်လုံး၊ မျက်ခုံးနှင့် နှုတ်ခမ်းကို ပြင်ဆင်ခြယ်သထား၍ အဝတ်အစားကိုလည်း စကတ်တို ရင်ဟိုက် လက်ပြတ်ကို ဝတ်ထား၍ အစ်ကို လုပ်သူ သော်မော်တစ်ယောက် ညီမဖြစ်သူ မေ့မရကိုကြည့်ပြီး ခေါင်းကို တဗျင်းဗျင်း ကုတ်နေမိသည်။ လက်ထဲကိုင်လာသော ထမင်းချိုင့်ကိုပင် ဆိုင်ပေါ်မတင်အားသေး ရဲရင့်ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်တော့လည်း ဆိုင်ထဲမှာ မှန်ကုပ်ကုပ်နှင့် ထိုင်နေသည်။

“ဟဲ့...ငါပြောတာ မကြားဘူးလား၊ နင့်မျက်နှာကို သွားသစ်ပြီး နင့်အဝတ်အစားတွေကို အခုသွားလဲခဲ့”

“မရ ဓာတ်ပုံသွားရိုက်မလို့ ”

“ဘာရယ်”

သော်မော်တစ်ယောက် မျက်မှောင်ကြုတ်မိရပြီ။

“မရ ဓာတ်ပုံသွားရိုက်မလို့ ပါဆို”

“ဟ...ရိုက်ချင်ရင် မိန်းကလေးပီပီသသပုံစံနဲ့ သွားရိုက်ပါလားဟ၊ ဒါ ဘုရား...ရွှေတိဂုံဘုရား၊ ဟောလိဂ်ဒ် မဟုတ်ဘူး ဘာမှတ်နေလဲ”

“ဟင်...ကိုလေးကလည်း မရက ဒီပုံလေးနဲ့ တမင်ရိုက်ချင်လို့ ဝတ်ထားတဲ့ ဟာကို ခု ဘာတွေဖြစ်နေလို့လဲ”

မေ့မရက နှုတ်ခမ်းလေးတွေကို ဖူးဖူးရွှရွလေး ဖြစ်သွားအောင်စုလိုက်ရင်း အစ်ကိုဖြစ်သူ သော်မော်ကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ။ သော်မော်က တော့ စောစောက ပုံစံအတိုင်း မျက်မှောင်လေး နှစ်ခုကို ကြုတ်ထားဆဲပါ။

“မလိုချင်ဘူး မရ၊ ငါပြောတဲ့ အတိုင်းလုပ်၊ ကြာရင် ငါလက်ပါမယ်၊ ဟင်း...ကမ္ဘာပေါ်မှာ ပြေးကြည့်မှ ဒီညီမလေးတစ်ယောက်တည်းရှိလို့ ဒီလောက်အလိုလိုက်ထားတာ သိလား၊ သွား သွား”

သော်မော်က မျက်နှာထားတည်တည်ဖြင့် ဖိဟောက်လိုက်တော့မှ မေ့မရတစ်ယောက် မျက်နှာလေး ရှုံ့မဲ့ပြီး လှည့်ထွက်သွားတော့သည်။ ။

ရဲရင့် ပင့်သက်ချလိုက်ပြီး သော်မော်အား စိတ်ပျက်သော လေသံဖြင့် ...

“မင်းညီမလေးကိုတော့ ဆယ်ထပ်ကွမ်း ဒိုးဆလံပဲ သော်မော်၊ ငါ့မျက်စိထဲမှာ တော့ တစ်စက်ကလေးမှ ကြည့်လို့ မရဘူး၊ ဟင်း”

သော်မော် ပြုံးမိသည်။ ။ လက်ထဲက ထမင်းချိုင့်လေးကိုလည်း ဆိုင်ခုံပေါ် လှမ်းတင်လိုက်ပြီး...

“ငါလည်း ကြည့်မရတာကြာပါပြီ ရဲရင့်ရာ၊ ဖေဖေနဲ့ ကိုကြီးသော်ဇင်က ရှေ့ကနေ ကာဆီးကာဆီးလုပ်နေလို့ ဒီကောင်မလေး ဒီလောက်ချော

င်နေတာ၊ ဟင်း မင်းကြည့်နေ ရဲရင့်တစ်နေ့ ငါ့လက်သီးစာမိမှာ သေချာ တယ်၊ ဆွဲကို ထိုးပစ်မယ်”

ဒါက သော်မော်အမြဲတမ်း ကြိမ်းနေသည့် စကား။ ခုချိန်ထိတော့ သော်မော်က ညီမလုပ်သူ မေ့မရကို ဆော်တာနှက်တာ ရဲရင့်မတွေ့ဖူး သေးချေ။ ညီမလေးကို အစ်ကိုနှစ်ယောက်ဖြစ်သည့် သော်ဇင်ရော သော် မော်ပါ ငုံထားမတတ် ချစ်ကြသည် ။ ညီမလေးအတွက်ဆို အစ်ကိုနှစ် ယောက်စလုံးက အဆင်သင့်။ သော်မော်စကားကြားတော့ ရဲရင့် ရယ်မိ သည် ။

ဒီမိသားစုနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် အားလုံးကို ရဲရင့် အသိဆုံးမဟုတ် လား။ အရင်က ကျိုကျိတက်အောင် ချမ်းသာခဲ့ဖူးသော ဖူးဝေတို့ ဘဝ၊ အ ခုမှ မကြာသေးခင်က သည် ရွှေတိဂုံဘုရားမှာ ဆိုင်ခန်းကလေးဝယ်ပြီး ဘဝကို ရုန်းကန်လာရသည့် အနေအထား။ ပြန်ပြောလျှင် ယုံစရာတော င်မရှိ။ မေ့မရတို့ အရမ်းချမ်းသာခဲ့သည် ကိုသိသော အသိုင်းအဝိုင်းများ ကဆို အံ့ဩလွန်း အိပ်မက်မက်နေသလားဟု ပင် ထင်နေကြသည် ။

ဟော...ကြည့်။ သော်မော် မျက်လုံးပြူးရပြန်ပြီ။ မေ့မရက နောက်ထ ပ်ပုံစံတစ်မျိုးဖြင့် ထွက်လာပြန်ပြီ။ သော်မော် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဒေါသဖြင့် နီးမြန်းနေတော့သည် ။

“ဟဲ့...မေ့မရ”

“ဘာလဲ...ဘာလဲ...ဘာဆရာလုပ်ဦးမလို့ လဲ”

ရဲရင့် မျက်နှာမဲ့နေပြီ။ မရအား ဘုဆတ်ဆတ်ဖြင့်...

“နင့်အစ်ကို ဆွဲထိုးရင်ထိုး မထိုးရင် ငါဆွဲထိုးမိမယ် မေ့မရ၊ ဟေ့ ကောင် သော်မော်”

“ဟင်”

“မင်း ဘာပျော့တိ ပျော့ဖပ်လုပ်နေတာလဲကွ”

“မေ့မရရော နင်နဲ့ ကတော့ ခက်လည်း ခက်ပါတယ်၊ ငါပြောလည်း မပြောချင်ဘူး မရ၊ နင် အဲဒီပုံစံကိုလေ ဘုရားလူကြီးတွေမြင်ရင် ဘုရား ပေါ်က မောင်းချမှာ သေချာတယ်”

သော်မော်ပုံစံက စိတ်လျော့နေသည့် ပုံ၊ စိတ်ပျက်နေသည့် ရုပ်နှင့် ရဲ ရင့်ကတော့ မျက်နှာလွှဲထားသည်။ ။

“ကိုလေးကလည်း မရဆို ဘာလုပ်လုပ် အမြဲကြည့်လို့ မရဖြစ်နေ တာ၊ ကိုကိုကြီး ဘာမှ မပြောရင် ပြီးရောပေါ့”

“ကဲ ဘာမှ မပြောတော့ပါဘူး မယ်မင်းကြီးမရယ်၊ သွားလိုရာကိုသာ သွားပါတော့”

ပြောလည်း ရမှာ မဟုတ်တဲ့ အတွက် သော်မော် ထပ်မပြောတော့။ မေ့မရတစ်ယောက် ဘုရားလှေကားထစ်ကလေးတွေပေါ်ကို သွက်သွက် လက်လက် ပြေးတက်သွား၏။

ကြည့်မရ၍ သာပြောမိရာ မေ့မရဝတ်ထားသော စကတ်တိုလေးမှာ သူမနှင့် အလွန်လိုက်ဖက်လေသည်။ သွယ်တန်းနေသော ပေါင်တံ၊ ဖြူဝင်းနေသော ခြေသလုံးသား၊ ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအစားက မြင်ရသူ လည်ပြန် ငေးလောက်တဲ့ အလှပိုင်ရှင်။ မေ့မရဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ လိုက်ဖက်စွာ မြင်သူငေးလောက်တဲ့ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးနဲ့ နှာတံစင်းစင်းကလေး မျက်နှာကလေးကို က အပြစ်ကင်းစွာ လှပသူပါ။ မေ့မရကို ကြည့်၍ ရဲရင့် ကျိတ်၍ ပင့်သက်ချမိသည်။ ။

“ငါလည်း ဒီဆတ်စလူးမလေးကို မနိုင်ဘူး ရဲရင့်ရာ၊ မင်းမြင်တဲ့ အ

တိုင်း ငါ့စကားဆို ဘယ်မှာ အရေးလုပ်လို့ လဲကွ”

“မင်းတို့ ညံ့တာ သော်မော်”

ရဲရင့်က စကားပြောရင် ပြောင်သမား။ မဟုတ်တာ မမှန်တာ မတရားတာကိုလည်း ဘယ်တော့မှ မလုပ်တတ် မပြောတတ်။ ရဲရင့်ကိုတော့ မေ့မရတို့ မောင်နှမသုံးယောက်စလုံး ချစ်ကြခင်ကြသည် ။

“အရင်က ချမ်းသာတာ ချမ်းသာတာပဲ၊ ချမ်းသာခဲ့တာ ခုချိန်ထိ မမေ့နိုင်ဖြစ်ပြီး အောက်ခြေလွတ်နေဦးမယ် ဆိုရင်တော့ မင်းတို့ မိသားစုအခြေအနေက ဒီထက်ပိုဆိုးသွားဖို့ ပဲ ရှိတော့တယ် သော်မော်၊ လူဆိုတာ ဘဝမှန်ကို နားလည်ရတယ်ကွ”

သော်မော်ငြိမ်နေမိသည် ။ ရဲရင့်ပြောတာလည်း မှန်တာပဲ။ မိမိကိုယ်တိုင်လည်း ရဲရင့်စကားကို လက်ခံနားလည်သည် ။ ရဲရင့်စိတ်ဓာတ်ကို လေးစားမိသည် ။ ရဲရင့်သည် မိမိတို့ ကို သည် ဆိုင်ခန်း ကလေးရအောင် ကူညီခဲ့သော ကျေးဇူးရှင်။ လတ်တလောအခြေအနေမှာ လည်း မိမိတို့ကို မသိတာ မတတ်တာအားလုံး သွန်သင်လမ်းပြနေသောဆရာ။

ခုပဲကြည့်လေ။

သည် ဆိုင်ပေါ်က ယွန်းထည်ပစ္စည်းတွေအားလုံး ရဲရင့်အစီမံဖြင့် ဆိုင်ပေါ်အခန့်သား တင် ထားနိုင်ခြင်းဖြစ်သည် ။ ရဲရင့်က ပုဂံအဆက်အသွယ်ရှိသည် ။ ရဲရင့်ကဆိုလျှင် ပုဂံယွန်းထည်တွေ အရင်းမမြုပ်ရဘဲ လိုသလောက်ရနိုင်သည် ။ ရောင်းပြီးမှ ပြန်ဆပ်။ ခုတော့ သည် ဆိုင်ကိစ္စအဝဝကို သော်မော်နှင့် မေ့မရတို့ နှစ်ယောက် လူလဲရောင်းနေရသည် ။

“မင်းတို့ မောင်နှမတွေကလည်း ခက်ပဲခက်ပါတယ်ကွာ၊ တစ်ထောင်ဖိုးရောင်းရလည်း ဒီကောင်မလေးဝတ်ဖို့ ၊ နှစ်ထောင်ဖိုးရောင်းရလည်း

ဒီကောင်မလေးစားဖို့ ၊ ဘဝအတွက် ရှေ့ရေးအတွက်ကိုလည်း ထည့်စဉ်း စားဦး သော်မော်၊ မေ့မရ စည်းမရှိကမ်းမရှိ ထင်တိုင်းကြံနေတာကို တော့ တားဆီးမယ် ဘယ်သူမှ စိတ်မကူးကြဘူး”

သော်မော် ပင့်သက်ချလိုက်သည် ။

“ဒီလိုပါ ရဲရင့်ရာ၊ ငါ့ညီမလေးက ကံဆိုးတယ်၊ သူ့အပျိုပေါက်ဖြစ် လာမှ ဒုက္ခရောက်ရတယ်ဆိုပြီး ကိုကြီးရော ငါပါ အလိုလိုက်ခဲ့မိတာပါ ကွာ၊ တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကသာ ဖေဖေတို့ အရမ်းချမ်းသာတဲ့ ဘဝ ကို မိခဲ့တာ ရဲရင့်၊ မေ့မရမွေးတော့ တို့ ဒုက္ခရောက်တော့မယ့်အချိန်”

သော်မော် ဘယ်လိုမှ စိတ်မကောင်းနိုင်တော့ပါ။ မျက်နှာလေးအိုပြီး ခေါင်းကို ငိုက်စိုက်ချ ထားသည် ။

“ငါပြောမယ် သော်မော်၊ မင်းတို့ မောင်နှမသုံးယောက်စလုံးကို ငါတ ကယ်ခင်ပါတယ်၊ ဒီဆိုင် ကိုလည်း မင်းတို့ သုံးယောက်စလုံးအတွက် စားဝတ်နေရေးပြေလည်အောင် ငါဖန်တီးပေးခဲ့တာ မင်းတို့ အသိပဲ၊ ငါပြောချင်တာက လက်ရှိဘဝဖြစ်ပျက်နေတာကို သိနားလည်ဖို့ ပဲ၊ ကို ယ့်လက်ရှိ အခြေအနေကို မသိဘဲ အောက်ခြေလွတ်ခဲ့လို့ ဘဝပျက်ရတဲ့ သူတွေ အများကြီး”

“အဲဒါကြောင့် မို့ လောကနီတိထဲမှာ ဘာကိုဆိုထားသလဲဆိုတော့ မိ မိဘဝကို နားလည်နိုင်စွမ်း ရှိသောသူသည် ခြွေရံသင်းပင်း စည်းစိမ်ဥစ္စာ များ စွာမရှိစေကာမူ နှလုံးစိတ်ဝမ်းငြိမ်းချမ်းရတတ်၏။ ကြီးစွာသော ဆ င်းရဲခြင်းမှ လွတ်ကင်းရတတ်၏။ သာယာဖြောင့်ဖြူးသော လမ်းမထက် ဌိ သာ အစဉ် ထာဝရလျှောက်ရတတ်၏ တဲ့ ”

“မိမိဘဝအနေအထား၊ မိမိဘဝ အဆိုးအကောင်းကို မချင့်ချိန်မဝေဖ န်တတ်သူမူကား ပင်ပန်းဆင်းရဲသော ဘဝ၌ သာ ကျင်လည်ရကုန်၏ တဲ့

”

“ငါအခုပြောနေတဲ့ စကားတွေက မင်းတို့ ဘဝကောင်းဖို့ ၊ မင်းတို့ မိ
သားစုလေး သာယာ ချမ်းမြေ့ဖို့ ပြောနေတဲ့ စကားတွေပါ သော်မော်ရယ်
”

“ငါနားလည်ပါတယ် ရဲရင့်ရာ၊ မင်းကိုလည်း ကျေးဇူးအများကြီးတင်
ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့”

သော်မော် စကားမဆက်ဘဲ သက်ပြင်းချကာ အဝေးကို ငေးကြည့်နေ
မိတော့သည် ။

★

အခန်း (၂)

“မေ့မရ”

“မေ့မရ”

“ဪ...ဒီကောင်မလေး ဘယ်တွေများ လျှောက်သွားနေလဲမသိဘူး”

“မေ့မရရေ”

ပန်းရိပ်မွန်ခြံဘက်ဆီမှ တစာစာပေါ်လာသော ကိုကိုကြီးသော်နှင့် အော်ခေါ်သံကြောင့် မရတစ်ယောက် ခေါင်းကလေးချာခနဲလှည့်ပြီး လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ တကယ်တော့...

ပန်းရိပ်မွန်ခြံနှင့် မလှမ်းမကမ်း လမ်းဘေးအုတ်ခုံလေးပေါ်မှာ မေ့မရ ထိုင်နေခြင်းဖြစ်သည်။ မေ့မရတစ်ယောက်တည်း ဖြတ်သန်းသွားသော ကားပေါ်က လူတော်တော်များများက မေ့မရကို လှည့်လှည့်ကြည့်သွားကြသည်။ မကြည့်ဘဲ နေနိုင်ရိုးလား။ မေ့မရ ပုံစံလေးက တစ်ချက်လောက် ကြည့်လိုက်ရုံနဲ့ တစ်သက်လုံးစွဲချစ်သွားချင်စရာ။ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးဥဥလေးတွေက မေ့မရတစ်ကိုယ်လုံးမှာ အလှဆုံး၊ လက်ချောင်း၊ ခြေချောင်းလေးတွေဆို သွယ်ဆင်းကာ ရွှေရောင်ပြေးလို့ ဝင်းမွတ်နေသည်။

။

“ဟဲ့...မရ၊ ငါခေါ်နေတာ မကြားဘူးလားဟ”

“ကြားသားပဲ”

“ကြားရင်ထူးပါလား၊ ခေါ်ရတဲ့ လူက လည်ချောင်းကွဲတော့မယ်”

မေ့မရ ကိုကိုကြီးကို မကြည့်ဘဲ တမင်မျက်နှာလွှဲထားသည်။ မရ မကျေနပ်ပါ။ အို...အားလုံး အားလုံးကို မေ့မရ မကျေနပ်ပါ။ မရ စနေဂြိုဟ်မဟုတ်လား။ မရက ဒုက္ခသည် မဟုတ်လား။ မေ့မရ အားလုံးကို စိတ်ကောက်ပြီး ဒီနေရာလေးမှာ လာထိုင်နေမိခြင်းဖြစ်သည်။

“ညည်း ထမင်းမစားသေးဘူးလား မရ”

“မစားဘူး၊ မစားဘူး၊ တစ်သက်လုံး ဘယ်တော့မှ မစားဘူး”

သော်ဇင်တစ်ယောက် ညီမလုပ်သူမေ့မရကိုကြည့်ပြီး မရဘေးမှာ စွေခနဲ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“မရ”

မေ့မရ မထူး။ မျက်မှောင်လေးကို တအားကျုံ့ပြီး နှုတ်ခမ်းကိုပါ ခပ်တင်းတင်း စူထားသည်။

“ညီမလေး”

“ဘာလဲ...ဘာလဲ ဘာပြောမလို့လဲ”

“ညီမလေး ဝတ်ချင်တဲ့ ဂါဝန်ကို ကိုကိုကြီး ဝယ်ပေးမယ်”

“ဟွန့်...ကိုကိုကြီးက ဝယ်ပေးရအောင် ကိုကိုကြီးမှာ ပိုက်ဆံရှိလို့လား”

“ရှိတာပေါ့”

“မညာနဲ့ မညာနဲ့ ၊ ညီမလေး ကိုကိုကြီးကို မချစ်တော့ဘူး၊ အိမ်လည်း မပြန်တော့ဘူး၊ မေ့မရက စနေဂြိုဟ်ပါ ကိုကိုကြီးရယ်၊ ညီမ

လေးကြောင့် ကိုကိုကြီးတို့ ဆင်းရဲရတာမဟုတ်လား၊ ညီမလေးကြောင့် ညီမလေးကိုမွေးမှ ကိုကိုကြီးတို့ ဒုက္ခရောက်ရတာ မဟုတ်လား”

“မဆိုင်တာတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့ မရ”

သော်ဇင့်မျက်နှာက မာထန်သွားသည်။ သော်ဇင့် မျက်လုံးတွေ မီးဝင်းဝင်းတောက် သွားသည်။

“ကိုကိုကြီးလည်း ညီမလေးကို ညာတယ်၊ ကိုလေးလည်း ညီမလေးကို မချစ်ဘူး၊ မရ လုပ်ချင်တာတွေအားလုံး ဘာမှ မလုပ်ရဘူး”

မေ့မရ မျက်ဝန်းညိုညိုလေးထဲက မျက်ရည်ဥကြီးတွေ စီးလိမ့်ကျလာသည်။ မေ့မရ ကလေးတစ်ယောက်လို တသိမ့်သိမ့် ငိုကြွေးနေမိသည်။

“ကဲပါဟာ ထစမ်းပါ၊ လမ်းမကြီးမှာ ငိုမနေစမ်းပါနဲ့ ”

သော်ဇင့်ရင်ထဲမှာ မကောင်းတွေ့ပါ။

“ထလေဟာ ပြန်မယ်၊ အိမ်ရောက်မှ ညီမလေးပြောချင်တာပြော၊ ငိုချင်သလိုငို ထ...ထ”

သော်ဇင် ဆွဲခေါ်ရသည်။ မေ့မရတစ်ယောက် ပါးပြင်ပေါ်မှာ စိုနေသော မျက်ရည်စက်များကို ပွတ်သပ်ဖယ်ရှားလိုက်ပြီး ပန်းရိပ်မွန်ခြံထဲ ပြေးဝင်ခဲ့သည်။

“ဘယ်သွားနေတာလဲ”

မေ့မရ ကိုကိုလေးအမေးကို မဖြေ။ အခန်းထဲတန်းဝင်ပြီး အိပ်ရာပေါ်မှာ ဆက်ငိုနေမိသည်။

“ညီမလေးရယ် နင်လိုချင်တာကို ကိုကိုလေးတို့ က

ဝယ်မပေးဘူးပြောလို့ လား၊ ကိုလေးတို့ မှာ ပိုက်ဆံသိပ်မပြည့်သေးလို့ န
င့်ကို ဝယ်မပေးနိုင်သေးတာပါ”

“ကိုကိုကြီး ပိုက်ဆံရတဲ့ နေ့ကျရင် ချက်ချင်းကို ပြေးဝယ်ပေးမယ်၊
ကိုကိုကြီးက နောက်တစ်ရက် နှစ်ရက်ဆို ထောစိန်ဖြစ်တော့မှာ ပါဟ”

“မသိဘူး...မသိဘူး”

မေ့မရ အခုထိ မကျေနပ်နိုင်သေး။ စိတ်ကောက်မပြေနိုင်သေးပါ။
အမြဲဒီလိုပဲ နိုင်နေကျ၊ ဆိုးနေကျဆိုတော့ သော်ဇင်တို့ သော်မော်တို့ အား
လုံး သူ့ကို ခွင့်လွှတ်နားလည်ကြပြီး ဖြစ်သည် ။ မေ့မရကလည်း မေ့မရ။
လိုချင်တာတစ်ခုရှိရင် မရမချင်း မျက်ရည်တွေ ဘယ်လောက်ထွက်ထွက်
ဘယ်လောက်ပဲ ကုန်ကုန် အငိုမရပ်တော့။ ထွက်လိုက်သည့် နှပ်တွေက
လည်း ခုတင်တိုင်၊ ခုတင်စောင်း၊ အိပ်ရာပေါ်မှာ ပါမကျန် အနှစ်လိုက်
အပျစ်လိုက် ပေပွည့်စိပ်တနေတတ်သည် ။

“တိတ်စမ်းပါ မေ့မရရယ်၊ ဟိုတုန်းကလိုသာရှိရင် ညီမလေးကို ခု
လောက် ပြောမနေတော့ဘူး၊ ခုကိုလေးတို့ ဘဝကို ညီမလေးလည်း သိ
တာပဲဟာ၊ ဒီအိမ်တန်းကလေးကိုတောင် ခြံရှင်က ဆက်နေခွင့်ပေးထား
လို့ ကိုလေးတို့ အသက်ရှူချောင်နေရတာသိလား၊ သူက မနေနဲ့ တော့ဆို
ရင် ကိုလေးတို့ ဘယ်မှာ သွားနေမလဲ၊ ရန်ကုန်က အိမ်မြေတွေကလည်း
ဈေးကြီးလိုက်တာ အရမ်း၊ ကိုယ်ပိုင်ဝယ်ဖို့ ဆိုတာ ဘေးချိတ်၊ ငှားနေဖို့
တောင် အိမ်စပေါ်က လွယ်တာ မဟုတ်ဘူး ”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ မေ့မရရဲ့ ၊ ကိုယ်ပိုင်အိမ်နဲ့ ပြန်နေနိုင်အောင် ကိုလေး
တို့ မောင်နှမတွေ ကြိုးစားရမှာ ပေါ့”

“ဘာကြိုးစားတာလဲ၊ ဒီယွန်းဆိုင်လေးအားကိုးနဲ့ ကိုယ်ပိုင်အိမ်မပြောနဲ့ ပေါင်မုန့်ဖိုတောင် ဝယ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ”

“ဟာ...မရ အဲဒီစကားတော့ နင်မပြောနဲ့ ၊ လူဆိုတာ ကိုယ်လုပ်တဲ့ အလုပ်အပေါ်မှာ အထင်ကြီးလေးစားမှုရှိမှ တိုးတက်တာ၊ ဘယ်အလုပ်မ ဆိုကြိုးစားရင် မိလျံနာကြီးလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ ဖိနပ်ချုပ်သမားလည်း သူ့အလုပ်ကို သူကြိုးကြိုးစားစားလုပ်။ ချွေချွေတာတာ စုဆောင်းရင် သူ ဌေးကြီး ဖြစ်နိုင်သေးတာပဲ”

“ဈေးထဲက ဖိနပ်ချုပ်တဲ့ ကုလားကြီး မူတူးကျတော့ မွဲလိုက်ပြာလိုက် တာ ချာတူးလံလို့ ”

နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့ မျက်နှာလေးရှုံ့ပြီး ပြောလိုက်သော မေ့မရအမူအရာကြောင့် သော်မော် ရယ်မိသည် ။ မေ့မရကလည်း ဒီလိုကန့်လန့်လေး လုပ်ပြောရမှ ကျေနပ်သဘောကျတတ်တာ မဟုတ်လား။

“ကဲ အခန်းထဲက မောင်နှမနှစ်ယောက် ဘာတွေငြင်းခုံနေကြတာလဲ၊ ထွက်ခဲ့တော့လေ ထမင်းစားမယ်”

ကိုကိုကြီး အော်သံကို ကြားရပြီ။

“ကဲ...မရ၊ ထတော့ ထမင်းစားမယ်”

“မစားဘူး”

“ကိုကြီးသော်ရေ ဟောဒီမှာ ထမင်းမစားဘူးတဲ့ ဗျ၊ ပေကတ်ကတ် လုပ်နေတယ်”

သော်မော်က တအားစွတ်အော်သည် ။

“မစားဘူး...မစားဘူး၊ တစ်သက်လုံး ဘယ်တော့မှ မစားဘူး”

“ဟား...ဟား...ဟား...ဟား”

ညီမလေး မေ့မရကိုကြည့်ပြီး သော်မော် တအားရယ်ပစ်လိုက်မိ
တော့သည်။ ။

*

အခန်း (၃)

“ဘာ...ဘာပြောတယ်၊ ဦးလေးတို့ ဒီအိမ်နဲ့ ဒီခြံကြီးကို ရက်ပိုင်းအတွင်း ရောင်းပစ် လိုက်တော့မယ်”

မေ့မရ ကိုယ့်နားကို ကိုယ်မယုံတော့။ ခြံနှင့် အိမ်ကို မကြာခင်ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ ရောင်းပစ် လိုက်တော့မယ်ဆိုပါလား။

“ဟုတ်တယ် မေ့မရ၊ ဒီခြံနဲ့ အိမ်ကြီးကို ဦးလေးတိုးတို့ ရောင်းပစ်ရတော့မယ်၊ ဦးလေးတိုးတို့ စီးပွားရေးအခြေအနေကို မေ့မရလည်း သိပါတယ်ကွယ်”

“ဒါဆို...ဒါဆို မေ့မရတို့ က”

မေ့မရတစ်ယောက် စကားကို ရှေ့ဆက်မပြောနိုင်တော့ပါ။ ဦးလေးတိုး မျက်နှာကိုသာ မျှော်လင့်တကြီး လှမ်းကြည့်နေလိုက်မိသည် ။

“ဦးလေးတို့ လည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး မေ့မရရယ်၊ ဒီခြံကြီးကို ဝယ်မယ့်ပိုင်ရှင်တွေ ရောက်လာရင် မေ့မရတို့ ဆက်နေခွင့်ရအောင်တော့ ဦးလေးတိုးပြောပေးမှာ ပါ”

မေ့မရ ခေါင်းတွေ ပတ်ချာလည်နေရပြီ မဟုတ်ပါလား။ ခြံရှင်အသစ်က မိမိတို့ ကို နေခွင့်မပေးနိုင်တော့ဘူး ဆိုရင်တော့ မေ့မရ ဆက်မတွေးရဲ။ ကိုကိုကြီးကို မေ့မရ အမောတကော ပြေးပြောမိသည် ။

“ပြဿနာပဲ...ပြဿနာပဲ”

ကိုကိုကြီး ထိုင်ရမလို ထရမလို ဖြစ်နေသည် ။ မျက်နှာမှာ လည်း သွေးမရှိတော့။

“မရတော့ ငိုသာငိုပစ်လိုက်ချင်တော့တာပဲ ကိုကိုကြီးရယ်၊ သူတို့ က မနေနဲ့ ဆိုရင် မရတို့ ဘယ်မှာ သွားနေမလဲဟင် ကိုကိုကြီး၊ နေစရာပျောက်ပြီ၊ မရတို့ နေစရာပျောက်ပြီ ကိုကိုကြီးရဲ့ ၊ အီး”

“ဟာ...ဒီကောင်မလေး အရေးထဲမှာ နင်ကတစ်မှောင့်၊ ငါ ဦးလေး တိုးကို သေချာသွားမေး ကြည့်ပါဦးမယ်၊ ဦးလေးတိုးက နင့်ကိုချစ်တော့ စလိုက်သလားမှ မသိတာ”

သော်ဇင်ချက်ချင်းထ၍ ဦးလေးတိုးကို တစ်ခါတည်း တန်းမေးသည် ။

“ဦးလေးတိုးတို့ ခြံကို ရောင်းပစ်တော့မယ်ဆို”

ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သော ဦးလေးတိုးကိုကြည့်ပြီး သော်ဇင်ရင်တွေ ပြောင်းဆန်အောင် လှုပ်ရှားသွားပြီး တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်တောင့်တင်းသွားသည် ။

“ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ ဦးလေးတိုးရာ”

သော်ဇင်တစ်ယောက် သည် စကားကလွဲရင် တခြားဘာကိုမှ မပြော နိုင်တော့။ သော်ဇင် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျခဲ့ရပြီ။

“ဦးလေးတိုးလည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး ဖိုးသော်ရယ်၊ ဦးလေးတိုးကို မှီနေရတဲ့ မင်းတို့ မိသားစုလေး ဒုက္ခရောက်မှာ ကို ဦးလေးတိုး မတွေ့ချင် မမြင်ချင်ဆုံးပါကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ဦးလေးတိုး အခြေအနေ”

ဦးတိုးဝေကိုယ်တိုင်လည်း သည် ကိစ္စအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေ ရသည် ။ မိမိလည်း ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်တော့လို့ ပါ။ မိမိကယ်တင်နိုင်

သည့် အချိန်တုန်းက ကယ်တင်ထားခဲ့ပြီးပြီ မဟုတ်လား။ ခုတော့...

မိမိမှာ လည်း စီးပွားကျ၍ ရေမြေသစ်ကို ရှာဖွေရတော့မည်။ မိမိ ဘယ်လိုမှ ရှေ့ဆက်၍ တာဝန်မယူနိုင်တော့။

“ဒါဆို...ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ နေဖို့ အိမ်ရှာ၊ အိမ်ရှာရတော့မှာ ပေါ့နော် ဦးလေးတိုး”

“အင်းလေ...ဦးလေးတိုးလည်း ပြောင်းလာမယ့် အိမ်ရှင်အသစ်ကို ပြောကြည့်ပါဦးမယ်၊ ကံ ကောင်းရင်တော့ မင်းတို့ မိသားစု ဆက်နေခွင့် ရမှာ ပေါ့ကွာ၊ အားတော့မငယ်နဲ့ ဟုတ်လား၊ ဦးလေးတိုးတို့ မြန်မာတွေ ဟာ လူတစ်ဖက်သားကို အရမ်း ကူညီချင်စိတ်ရှိသူတွေပါကွာ”

သော်ဇင် တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်တော့။ ဘယ်ညာလူးလို့မ့်ရင်း မိုးစင်စင်လင်းခဲ့ရသည် ။

ဖေဖေရယ် ဖေဖေထက် မိုက်တဲ့ လူဟာ ဒီကမ္ဘာလောကကြီးထဲမှာ ရှိမှ ရှိပါတော့မလား။ ဖေဖေသာ မမိုက်ခဲ့ရင် ဖေဖေသာလိမ္မာခဲ့ရင် ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမတွေ ခုလိုဒုက္ခရောက်ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ခုတော့။

သော်ဇင် ဝမ်းနည်းမိသော်လည်း အံလေးကိုတော့ ခပ်တင်းတင်း ဖိကြိတ်ထားမိသည် ။ ယောက်ျားပဲကြိုးစားရင် တစ်နေ့မှာ အောင်မြင်မှု ရမှာ ပေါ့။ သော်ဇင် အားမလျှော့မိ။

“သား ညက တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်ဘူးနဲ့ တူတယ်”

“ပျော်ပါတယ် ဖေဖေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဪ...ညက သားခြင်ထောင်ထဲ လူးလူးလိမ့်လိမ့်အသံ ဖေဖေ တစ်ညလုံးကြားနေရလို့ ”

ဖေဖေကတော့ ခြံကြီးကို ရောင်းတော့မယ့်အကြောင်းကို သိသေးဟန်မတူ။ ညီမလေးကိုလည်း ဖေဖေ မသိစေနဲ့ ဟု ကြိုမှာ ထားသဖြင့် ဖေဖေကို ညက ပြောခဲ့လိမ့်မည်မဟုတ်။

“သား”

“ဗျာ”

“သားတို့ ဆိုင်ကလေးက အရောင်းအဝယ်ကောင်းရဲ့ လားဟင်”

“ကောင်းပါတယ် ဖေဖေ”

“ဟင်း”

ဦးအောင်ဇော်တစ်ယောက် ပင့်သက်ကို ဟင်းခနဲချလိုက်ရင်း သားကြီးဖြစ်သူသော်ဇင့် မျက်နှာကို နှိမ်းနှိမ်းယဲ့ယဲ့လေး လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ။

“ဖေဖေ မလိမ္မာလို့၊ ဖေဖေမိုက်လို့ ငါ့သားတွေ သမီးတွေ ဒုက္ခရောက်ရတာပါကွယ်”

“ဖေဖေကလည်း ဗျာ အဲဒါတွေချည်းပဲ အမြဲစဉ်းစားနေရင် စိတ်ဆင်းရဲရတာပဲ အဖတ်တင်မယ်၊ ဒါကို ခုလောလောဆယ် ဘဝမှာ မေ့ပစ်လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ စဉ်းစားမနေနဲ့၊ တွေးမနေနဲ့၊ ကျွန်တော်ဝယ်လာတဲ့ တရားစာအုပ်၊ ဘုရားစာအုပ်တွေကိုသာ ဖေဖေ ဖတ်၊ အဲဒါ ဖေဖေအတွက် အကျိုးရှိတယ်၊ ခုဘဝအတွက်ရော နောင်ဘဝအတွက်ပါ ကောင်းတယ်”

ဦးအောင်ဇော် ငြိမ်ကျသွားသည်။ ။ တကယ်တော့ မေ့မရ ဖခင်ဦးအောင်ဇော်သည် လေဖြတ်နေသော ဝေဒနာရှင်တစ်ဦးရယ်ပါ။ အိပ်ရာထက်မှ မထနိုင်တာပင် သုံးနှစ်ကျော်ခဲ့ပြီ။ ဖေဖေဝေဒနာတွေကို ပြုစုခဲ့ရ

တာက သော်ဇင်တို့ မောင်နှမတစ်တွေ။ သော်ဇင်က ဘဝကို အလံမလဲ
သော စိတ်ဓာတ်ဖြင့် ကြိုးစားတည်ဆောက်ချင်သူ။ လက်ရှိအခြေအနေ
မှာ လည်း တက္ကသိုလ်နောက်ဆုံးနှစ်ပြီး၍ ဘွဲ့ယူရန်စောင့်နေသူ။ သော်
မော်က ဒုတိယနှစ် သူလည်း စာပေးစာယူ။ မေ့မရတစ်ယောက်သာ ဆ
ယ်တန်းတက်နေခြင်းဖြစ်သည် ။ ကြိုးစားတာတော့ မောင်နှမသုံးယောက်
စလုံး ကြိုးစားသည် ။ အဲ မေ့မရတစ်ယောက်သာ
လှချင်ပချင်စိတ်များ ပြီး လွတ် နေခြင်းဖြစ်သည် ။

သော်ဇင်က ညဘက်ညဘက် Taxi ထွက်မောင်းသည် ။ ဆိုးတော့မ
ဆိုး။ တစ်ညတစ်ည လေးငါးထောင်တော့ အံ့နာခပေးပြီး
အသားတင်ကျန်သည် ။ သော်ဇင်တို့ မောင်နှမသုံးယောက်စလုံး ချော
ချောလေးတွေ ဖြစ်သည် ။ သော်ဇင်ဆို အရပ်မြင့်မြင့် အသားဖြူဖြူ၊ မျ
က်လုံးမျက်ခုံးကအစ မိန်းကလေးတွေ ငေးယူရလောက်အောင်
တည်ကြည်ခန့်ညားသူ။ သို့သော် ရှုပ်ပွေသည့် ကိစ္စတော့ သော်ဇင်မလုပ်
။ ရည်းစားဆိုလို့ မူးလို့ ရှူစရာတောင် သော်ဇင်မှာ မရှိ။ ဝါသနာလည်း
မပါ။ သော်ဇင် ဝါသနာပါသည့် အလုပ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်၍ သီ
ချင်းနားထောင်သည့် အလုပ်။ ပြီးတော့ ဘောလုံး။ ဘောလုံးပွဲကောင်း
တွေဆို သော်ဇင် မလွတ်တမ်းကြည့်သည် ။ ဒါ သော်ဇင်ငယ်ငယ်ကတ
ည်းက ပါလာခဲ့သော ဝါသနာဖြစ်သည် ။ သော်ဇင်လိုပင်
သော်မော်လည်း ရုပ်ချောပါသည် ။ သော်မော်ကတော့ ဝါသနာတစ်မျိုး။
သူက မျိုးရိုးဗီဇကို လိုက်လေသလားတော့မသိ အရောင်းအဝယ် လုပ်င
န်းမှာ ဝါသနာထုံနေသည် ။

“သားရယ် ဖေဖေရင်ထဲမှာ နာလွန်းလို့ ဒီစကားကို ဖေဖေပြောရတာ
ပါကွယ်၊ ဖေဖေ မိုက်ခဲ့တာပါ၊ ဆိုးခဲ့တာပါ၊ ဖေဖေကြောင့် ”

“တော်ပါတော့ ဖေဖေရာ”

သော်ဇင် ဖေဖေအနားမှ ချာခနဲ လှည့်ထွက်ခဲ့သည် ။

“ဟေ့...သူငယ်၊ ဟေ့”

“ဟေ့...ဒီမှာ ခေါ်နေတယ်လေ”

“ဗျာ”

ခေါ်သံကြောင့် လှမ်းလက်စ သော်ဇင်ခြေလှမ်းကလေးတွေ တုံ့ခနဲရပ်သွားရသည် ။ ကြည့်လိုက်တော့ သစ်လွင်တောက်ပပြောင်လက်နေသည့် ကားကြီးတစ်စီးပေါ်မှ စိန်နားကပ် တဝင်းဝင်းဖြင့် မိမိကို လှမ်းကြည့်နေသည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်။

“မင်းက ဒီခြံထဲမှာ နေတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် ဒီခြံထဲမှာ နေပါတယ်”

“မင်းနဲ့ ဦးတိုးဝေက ဘာတော်လဲ”

“ဟို...ဘာမှ မတော်ပါဘူး၊ ဦးတိုးဝေက ကျွန်တော်တို့ ခြံပိုင်ရှင်ပါ”

“မင်းက ခြံအလုပ်သမားဆိုပါတော့”

“ဟို...အဲဒါလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုကို စေတနာနဲ့ ဒီခြံထဲမှာ နေခွင့်ပေးထားတာပါ”

“ဘယ်ဆိုးလို့ လဲ၊ မင်းတို့ ခြံပိုင်ရှင်ဦးတိုးဝေက စေတနာတော့ ကောင်းသားပဲ၊ မင်းနာမည်က”

“သော်ဇင်ပါ”

သော်ဇင်တစ်ယောက် အမျိုးသမီးကြီးမေးသည့် မေးခွန်းတိုင်းကို ဘု

မသိဘဲမသိနှင့် စိတ်ရှည်လက်ရှည် ဖြေနေရသည်။ ။

“အင်းလေ မင်းနာမည်ကို ငါကသိပြီးပြီဆိုတော့ ငါ့နာမည်ကိုလည်း မင်းတို့ တစ်ခြံလုံး သိထားဖို့ တော့ လိုလိမ့်မယ်ထင်တယ်၊ ငါ့နာမည်က ဒေါ်ထားခင်တဲ့ ”

“ဗျာ”

သော်ဇင်တစ်ယောက် ပါးစပ်လေးအဟောင်းသား ဖြစ်သွားရပြီမဟုတ်ပါလား။ ဒေါ်ထားခင်တဲ့ ။ ပန်းရိပ်မွန်ခြံကြီးကို အပြီးအပိုင်ဝယ်တော့မယ့် ဒေါ်ထားခင်တဲ့ ။

“ကဲ...မင်းတို့ ရဲ့ ခြံတံခါးကို ဖွင့်လိုက်ပါ။ ဦးတိုးဝေဆီသွားပြီး မထားခင်လာတယ်လို့ ပြော”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ”

သော်ဇင် ခြံတံခါးကို ခပ်သွက်သွက်ဆွဲဖွင့်ပြီး ဦးလေးတိုးကို ပြေးပြောရသည်။ ။

“ဪ...ဒေါ်ထားခင်တောင် ရောက် လာပြီကိုး”

ဦးလေးတိုးက အောက်ထပ်က ဧည့်ခန်းမှာ ပင် ဆင်းတွေ့သည်။ ။

“ကျုပ်က မနေ့ကတည်းက မျှော်နေတာ ဒေါ်ထားခင်”

“ခု လာပြီပဲလေ”

သော်ဇင် ပြန်မထွက်သွားနိုင်သေးပါ။ ဦးလေးတိုး နောက်နားကပ်၍ ယောင်ပေ ယောင်ပေ ရပ်နေမိသေးသည်။ ။ သူတို့ ဘာတွေပြောကြမလဲ။ ဘာတွေဆွေးနွေးကြမလဲဆိုတာကို သော်ဇင် သိချင်ပါသေးသည်။ ။ အခုကိစ္စက သော်ဇင်တို့ ဘဝနဲ့ ပတ်သက်နေသည် မဟုတ်လား။

“ကဲ...ဦးတိုးဝေ၊ အခုလာတဲ့ ကိစ္စက ဒီခြံကြီးနဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့ ပြဿနာတွေကို တစ်ခါတည်း အပြီးအပိုင်ဆွေးနွေးဖို့ လာခဲ့တာပဲ၊ ခုရှုပ်မှ နောင်ရင်းတဲ့ ”

“ကျုပ်နားလည်ပါတယ် ဒေါ်ထားခင်၊ ဒေါ်ထားခင် မရှင်းတာရှိရင် ကျုပ်ကိုမေးပါ”

ဒေါ်ထားခင်ဆိုသည့် အမျိုးသမီးကြီးက အဖိုးတန်လက်ပွေ့အိတ်ကြီးထဲမှ ရွှေဝါရောင် စီးကရက်ဘူးလေးကို ဖွင့်ထုတ်လိုက်ပြီး တစ်လိပ်ကို ဟန်ပါပါ မီးညှိဖွာရှိုက်လိုက်သည်။ ။ စတိုင်ကတော့ တကယ့်ကို အမှိုက်စားပဲ။ နေပုံထိုင်ပုံ စကားပြောပုံလေယူလေသိမ်းကအစ အထက်တန်းစား တစ်ယောက်ဖြစ်မှန်း သိသာလှသည်။ ။

“ဒီလိုပါ ဦးတိုးဝေ၊ ဒီခြံထဲမှာ က ဦးတိုးဝေရဲ့ အရိပ်အာဝသကို မှီခိုနေသူတွေက ခပ်များများ ရယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒီကိစ္စကို ကျွန်မအလေးအနက်ထားပြီး ဆွေးနွေးချင်တာပါ”

သော်ဇင့်ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲဖြစ်သွားသည်။ ။ မှီခိုနေသူတွေအကြောင်းကို အလေးအနက်ထားလို့ ဆွေးနွေးချင်တာဆိုပါလား။ ဒါဆို မိမိတို့အကြောင်း မိမိတို့ ကိစ္စပေါ့။ မိမိတို့ က ဒီခြံကြီးကို မှီခိုနေရသူတွေ။

“ဟို...လေ ဒေါ်ထားခင်အနေနဲ့ သူတို့ အားလုံးကို ဆက်နေခွင့်မပေးနိုင်တော့ဘူး ဆိုရင်တော့ ရက်ပိုင်းအတွင်း ဖယ်ခိုင်းရတော့မှာ ပေါ့၊ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ ဒီခြံကြီးကို ငွေအပြတ်ချေပြီး ဝယ်တဲ့ နေ့ဟာ ဒီပန်းရိပ်မွန်ခြံမှာ ဒေါ်ထားခင် အရှင်သခင်ဖြစ်တဲ့ နေ့ပါ၊ အားလုံး ဒေါ်ထားခင်နှစ်သက်သလို စီစဉ်ပေးရမယ့် တာဝန်က ကျွန်တော့်တာဝန်ပါ ဒေါ်ထားခင်”

ဒေါ်ထားခင်က သော်ဇင့်မျက်နှာကို စူးစမ်းသလို တစ်ချက်လှမ်းကြ

ည့်သည် ။ သော်ဇင်ကလည်း ဒေါ်ထားခင်ပြောလာမည့် စကားကို စူးစူး
စိုက်စိုက် နားထောင်နေသူမို့ အကြည့်ချင်းဆုံသွားကြသည် ။ ဦးဆုံးမျက်
လွှာချလိုက်သူက သော်ဇင်။

“ပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ ဟောဒီက မောင်သော်တို့ ဘဝဟာ ကယ်
ဆယ်ထားမယ့်သူသာ မရှိရင် ကစဉ်ကလျားဖြစ်ကြရမယ့်ဘဝပါ ဒေါ်
ထားခင်၊ သူတို့ က မိသားစုလေးယောက်၊ သူ့အဖေဦးအောင်ဇော်က
လေဖြတ်ထားလို့ ဒုက္ခိတဘဝနဲ့ အိပ်ရာထဲမှာ လဲနေတယ်၊ သူတို့ မောင်
နှမသုံးယောက်က အပြင်မှာ အလုပ်လုပ်တယ်၊ ဒီမှာ ကလွဲရင် နေစရာ
အိမ်မရှိရှာဘူး၊ ဖြစ်နိုင်မယ် ဆိုရင်တော့ ဒေါ်ထားခင်ကပဲ သူတို့ ဘဝ
လေးကို ဆက်ပြီး”

“ကျွန်မက တာဝန်ယူရမယ်ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ် ဒေါ်ထားခင်”

သော်ဇင်တစ်ယောက် အသက်ကိုပင် ဖြောင့်အောင်မရှူနိုင်တော့ပါ။

“ခက်တယ် ဦးတိုးဝေရယ်၊ ခက်တယ်၊ ကျွန်မကလည်း လူပိုလူလှုံ
သက်သက်ကြီး အနေနဲ့ တော့ မထားနိုင်ဘူး၊ တော်ကြာ ကျွန်မက စေတ
နာနဲ့ ထားမိပါတယ် ကျွန်မ မနေစေချင်တော့လို့ ဖယ်ခိုင်းရင် မဖယ်ပေး
ဘဲ”

“ဟို...ဟိုလေ ကြီးကြီး မနေစေချင်တဲ့ နေ့ကျရင် ကျွန်တော့်ကိုပြော
ပါ၊ ကျွန်တော်တို့ ဖယ်ပေး ပြောင်းပေးမှာ ပါ ကြီးကြီးရယ်၊ ခုလောလော
ဆယ်တော့ အိမ်လေးတစ်လုံးဝယ်နိုင်အောင် ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမ
တွေ ကြိုးစားနေရတုန်းမို့”

ဒေါ်ထားခင်က စီးကရက်မီးခိုးငွေ့များကို မှုတ်ထုတ်ရင်း

အသေအချာ စဉ်းစားနေသည် ။ ကျောက်ရုပ်လို တောင့်တင်းအေးစက် နေရသူက သော်ဇင်။

“ဒီမှာ သူငယ် ကြီးကြီးခြံထဲမှာ ဆက်နေချင်သေးတယ် ဆိုရင်တော့ ကြီးကြီးခြံက အလုပ်ကို လုပ်ပေးမှ နေလို့ ရမှာ ကွ၊ ဒီအတိုင်းကြီးတော့ မဖြစ်ဘူး၊ မိသားတစ်စုလုံးမပြောနဲ့ လူတစ်ယောက်ကို တာဝန်ယူရတာ တောင် ဒီခေတ်မှာ လွယ်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ ကြီးကြီးပြောတာ မင်းနားလည်ရဲ့ လားကွယ်”

“နားလည်ပါတယ် ကြီးကြီး”

“အေး နားလည်တယ် ဆိုရင်တော့ ဒီပြဿနာက အေးသွားပြီပေါ့၊ အလုပ်လုပ်တယ်ဆိုရင်လည်း အလကားတော့ မခိုင်းပါဘူး၊ လခပေးမယ်၊ ထမင်းကျွေးမယ် မကောင်းဘူးလား”

“ဟာ...သိပ်ကောင်းတာပေါ့ ကြီးကြီးရာ၊ ကျွန်တော်တို့ သာ ဒီမှာ ဆက်နေခွင့်ရရင် ကြီးကြီး ဘာခိုင်းခိုင်း ကျွန်တော်တို့ လုပ်မှာ ပါ”

ခုမှ ဦးတိုးဝေတစ်ယောက် ပင့်သက်ကို ဖြောင့်ဖြောင့်ချနိုင်တော့သည် ။ သော်ဇင်လည်း ဆက်နေခွင့်ရတော့မှာ မို့ အရမ်းကို ပျော်ရွှင်သွားသည် ။ နောက်ငွေချေဖို့ ကိစ္စကို သူတို့ ဆက်ပြောကြသည် ။ သော်ဇင် ပျော်လိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။